
metafora
RUTH
KVARNSTRÖM-JONESOVÁ
Pekárna
s vůní skořice
Moderní příběh Romea a Julie
v kulisách půvabného švédského městečka
HALLEHOLM

Lovisa Lindegrenová žije v Londýně svůj sen – dokud během jediného týdne nepřijde o práci i o snoubence. Zcela na dně se vrací do rodného Švédska, do malebného městečka Halleholm, kde zdědila po svých prarodičích bývalé pekařství na náměstí. Protože v Londýně nasbírala zkušenosti coby pekařka, rozhodne se, že se pokusí rodinný podnik znovu otevřít. Její nadšení ovšem netrvá dlouho.

Kromě domu totiž Lovisa zdědila i hořké nepřátelství mezi dvěma větvemi rodiny, Lindegrenovými a Halleholmovými. Místní magnát Reuben Halleholm ji nejen od dětství nenávidí, ale teď se ji pomocí intrik snaží přimět, aby v podnikání neuspěla a dům mu prodala.

Zvládne Lovisa i tak pokračovat v rodinné tradici? A jak se rozhodne ve své nejtěžší volbě: může někoho se jménem Halleholm vpustit do svého srdce, nebo má zůstat věrná odkazu milované babičky, které kdysi Halleholmovi nesmírně ublížili?

Ruth Kvarnström-Jonesová

Pekárna s vůní skořice

Ruth Kvarnström-Jonesová

Pekárna s vůní skořice

Přeložila
Martina Parkerová

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*

Halleholm: Lovisa's Choice © Ruth Kvarnström-Jones,
first published by Printz Publishing, Sweden, in 2020.
Published by agreement with Norstedts Agency and Corto Literary Agency.
Translation © Martina Parkerová, 2020
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-510-4 (ePub)
ISBN 978-80-7625-509-8 (pdf)
ISBN 978-80-7625-156-4 (print)

Arnemu,
muži, který mě nikdy nezklamal.

První kapitola

Návrat do Halleholmu, březen 2010

Ticho panující v domě, který byl jejím dědictvím, připomínalo zadržený dech. Neozýval se tu smích, nebylo slyšet cinkání nádobí. Nebyl prosycený vůní namleté kávy, nevonělo tu skořicové pečivo.

Lovisa Lindegrenová otočila vypínačem. V předsíni chyběly zimní boty, jindy vyrovnané podél zdi. Obrátila se na svého otce, člověka, na kterého se mohla plně spolehnout a který ji nikdy nenechal na holičkách, a zabořila obličej do jeho kabátu.

Olle Lindegren pohladil svou nejmladší dceru po zádech. „Určitě tady chceš dnes spát? Můžeš se se mnou vrátit na Halleholm Jih a sem zajet až zítra. Nebo až na to budeš připravená."

Nabídka to byla lákavá. Teď když se zdálo, že ztratila kontrolu nad svým životem, jí připadal dům jejího dětství jako to nejlaskavější místo, kam by se mohla uchýlit. Zlostný záchvěv jí ještě víc rozdrásal už beztak pocuchané nervy. Zatracený bývalý přítel Charles i ta jeho schopnost přesvědčit ostatní o tom, že jinak nepřijatelná situace je vlastně velmi rozumná. Měla zůstat v Londýně o něco déle a vydržet to. Vjeli by si do vlasů a to by bylo… zcela neomluvitelné. Proto mu na jeho žádost vrátila zásnubní prsten a rozjela se

rovnou zpátky do Švédska. Strach dokáže člověku pěkně podkopat průbojnost.

Poklesla jí ramena.

„Loviso?“ ozval se Olle.

Bojovala. Snažila se v sobě najít odhodlání, které cítila během letu do Stockholmu a které se během cesty autem z letiště někam vytratilo. „Tati, je mi dvacet sedm. Na to, abych hledala útočiště na Halleholmu Jih, jsem už moc stará.“

„Na návrat domů není nikdo příliš starý. Během jednoho týdne jsi přišla o hodně, to je těžké. Nikam nespěchej.“

Stála v domě svých prarodičů a najednou ji napadlo: *Co by udělala babička Amélie?* Lovisa zvedla hlavu a rukávem kabátu si utřela oči. „Pokud mám začít znovu sama, pak můžu začít už dnes večer.“

Zrak jí padl na mosaznou kouli dveří, krásně kulatou a připomínající bochánky, které se zde dříve pekly v čtyřposchoďové troubě. Stačí koulí pootočit, až to cvakne, a otevřou se dvířka. Zaplavily ji vzpomínky a zvaly ji dál.

Pekárna pro ni odjakživa znamenala bezpečný přístav uprostřed běsnící bouře. Místo, kde ji dědeček Johan učil hníst těsto, šlehat smetanové dorty a na Vánoce slepovat perníkové dekorace, které víc než padesát let okouzlovaly obyvatele Halleholmu.

Tři okenní římsy velkého arkýře, které bývaly bohatě obloženy do zlatova propečenými skořicovými šneky *kanelbulle*, drolivými kokoskami *biskvi* s polevou z tmavé čokolády a růžovo-zelenými marcipánovými dorty *princesstårta*, teď zely prázdnotou, naplněnou pouze skomírajícím osvětlením hlavního náměstí městečka Halleholm. Židle, obrácené vzhůru nohama na stolcích, vypadaly okopaně a opotřebovaně. Stejně tak se cítila i ona.

Z kuchyně se křídlovými dveřmi nepřihnal dědeček Johan. Ani to nečekala. Tenhle sklad stínů a vzpomínek už nebyl jeho pekařstvím. Jeho pekařství překypovalo přáte-

li, kteří se tam setkávali, matkami snažícími se udržet na tácu v rovnováze hrnek husté horké čokolády a dětmi se zčervenalými tvářemi hádajícími se, na kterém bochánku je nejvíc barevného cukrového posypu.

Lovisa se zhluboka nadechla zatuchlého vzduchu. Právě tady si vydělala své první vánoční *kronor* tím, že perníkovým panáčkům vyráběla oči z rozinek. Později, když bylo nutně zapotřebí nějak uspokojit touhu po nezávislosti, si přišla na menší přivýdělek tím, že se jí podařilo přesvědčit dědečka Johana, aby investoval do venkovního stánku se zmrzlinou. To léto pak strávila povídáním s kamarády, ruce po zápěstí ponořené do nádob s pistáciovou a čokoládovou zmrzlinou, a po večerech se chodili koupat nazí do Baltského moře a opékali si u ohně buřty. Slunce vlastně nezapadalo a nikdy v životě se jí nevstávalo tak snadno jako tehdy.

Zvon halleholmského farního kostela odbil celou. Lovisa se podívala na staré nástěnné hodiny. Zastavily se a ručičky ukazovaly za pět minut dvanáct. Spolkla další nával pláče. „Dědeček Johan vždycky nechával pekařství otevřené o pět minut déle, kdyby se zpozdila loď ze Stockholmu." Zadívala se na otcovu tvář a střetli se očima. „Proč mi ten dům odkázali? Když babička Amélie zemřela, žila jsem už čtyři roky v Londýně."

„Trávila jsi tady víc času než tvoje sestry, tak jsi zdědila dům a Johanna dostala pozemek v Dalarně a k tomu nějaké peníze, aby se to srovnalo. Tvoji prarodiče na tebe byli velmi hrdí."

„Možná." Zastyděla se za pomíjivý pocit nevděčnosti, který ji přepadl při myšlence, že i ona by raději podědila peníze. Nezasloužila si nic.

Olle se zamračil. „Měli tě opravdu rádi, Lovisko."

To něžné oslovení ji potěšilo. Usmála se na něj. „Pojďme nahoru."

Vynesli kufry kolem krejčovského ateliéru v prvním patře do druhého patra, kde byl byt.

„Maminka ti to tu během týdne připravila," poznamenal Olle.

Lovisa vystoupala po schodech a zastavila se. Zírala na otevřenou kuchyň propojenou s obývacím pokojem, prostornou místnost, která zabírala dvě třetiny celého podlaží. „Je to tak jiné!"

Dva okenní výklenky s výhledem na náměstí od sebe oddělovaly krb z bílého kamene. Houpací křeslo ze čtyřicátých let, které měla tak ráda babička Amélie, ušák a pohovka – vše potažené bohatě zdobenou látkou s květinovým vzorem, se zašlou elegancí svědčící o nadčasové kvalitě – rozestavěné kolem mahagonového stolku na kávu. Na druhé straně místnosti stál jednoduchý, ale pevný jídelní stůl s židlemi a prosklený příborník, v němž na čestném místě trůnila pečlivě opatrovaná sbírka náprstků babičky Amélie. Koberečky různě rozmístěné po podlaze dodávaly místnosti nádech hravosti.

„Kde jsou všechny knihy a ostatní věci? Ten prostor je teď obrovský."

Olle ukázal ke dveřím. „Jsou v krabicích v ateliéru. Tady se na ně jen zbytečně prášilo. Maminka si myslela, že je lepší je zabalit a bezpečně uložit."

Poprvé od chvíle, kdy hodila své klíče do schránky bytu v Notting Hillu, se Lovisa srdečně zasmála. „Nemohla se dočkat. Už léta se chystala, že to tady vyklidí."

Olle jí připomněl: „Všechno je teď tvoje. Dům a všechno, co je v něm. Ale dokud ti nebude třicet, nemůžeš to prodat nikomu mimo rodinu."

Prstem si přejela po bradě. Ještě tři roky. Co mezitím bude s Pekárnou? Z toho, že by ji měla nechat tři roky prázdnou, měla špatný pocit. Pokaždé, když přijela na návštěvu do Halleholmu, prošla se po náměstí, ale nikdy v sobě nenalezla odvahu se na ni alespoň zvenku podívat, natož vejít dovnitř. Nyní si s ostrým pocitem studu uvědomila, že nechat ji prázdnou ještě další tři roky by byla urážka jejích prarodičů.

Navíc by to nebylo dobré ani pro dům samotný. „Potřebuju najít nájemníka. Někoho, kdo by to tady využil. Ne nezbytně jako pekařství. Bylo by vlastně lepší, kdyby to nebylo pekařství. Ať to dědečku Johanovi nepoškodí dobré jméno."

„Reuben Halleholm by to koupil rád. Bude to nejspíš jediná možnost."

Lovise se vztekle zablesklo v očích. „Halleholmovi ať si trhnou nohou."

„Nejsou všichni tak špatní."

Lovisa spolkla odpověď, která se jí drala na jazyk.

Její otec měl bezmeznou schopnost odpouštět, kterou obdivovala se stejnou urputností, s jakou odmítala přistoupit na přesvědčení, že všechny, i ty nejohavnější zločiny, dojdou nakonec odpuštění.

„Myslím, že Axel má jako doktor dobrou pověst a svoji práci dělá s láskou," dodal Olle.

Axel Halleholm. Byl tak jiný, až to bylo znepokojivé. Čestný cvrček Jémine ve světě plném Pinocchiů. Bylo na něm něco nepochopitelně zvláštního.

Olle ukázal na obraz babičky Amélie jako malé holčičky, který od nepaměti visel na zdi obývacího pokoje. „Jsi celá ona."

„Od dětství mi to všichni říkáte. Nikdy se mi nelíbilo, když jste mi říkali, že jednou vyrostu, ale byla jsem moc ráda, když jste mluvili o tom, že vypadám jako babička."

„A pořád tak vypadáš."

Olle ukázal na velkou tabulku čokolády Marabou Daim, která ležela na stole spolu s čerstvým vydáním *Halleholmského týdeníku*. „Maminka si myslela, že si ráda přečteš, co se tady děje, a dozvíš se všechny drby. Pochybuju, že by o nás psali v londýnských novinách." V očích se mu roztančily veselé plamínky.

„Aha!" Lovisa roztrhla obal čokolády, odlomila dva čtverečky, jeden si vložila do úst a druhý podala otci. Na jazyku se jí rozpouštěla sladká chuť Vánoc. Zběžně pročítala

titulky na první straně. *Stavební povolení zamítnuto!* Panoramatická fotografie Halleholmu byla doplněna architektonickým modelem hotelového řetězce, pod ní stály citáty nespokojeného ředitele společnosti a vítězně naladěné Grety Olssonové, květinářky z Halleholmu.

„V tomhle souhlasím s Gretou," neudržela se Lovisa.

„To většina z nás, ale já si myslel, že ty jsi pro to, aby Halleholm vstoupil do jednadvacátého století."

„To ano, ale ne tak, že se na pláži postaví taková ohavnost."

Zajímavé, jak větší vzdálenost může přinést jasnější pohled na věc. Během těch sedmi let, jež strávila v Londýně, si začala vážit prosoleného vzduchu Halleholmu a pohlednicového rázu krajiny. Halleholm je usazený mezi dvěma vysokými poloostrovy na pobřeží Baltského moře, asi čtyřicet kilometrů od Stockholmu, a jeho středověké uličky s kočičími hlavami a všudypřítomné runové kameny pomohly zachovat statut městečka jako vrcholné turistické destinace. V nedávných desetiletích byla postavena moderní dálnice, takže cesta do hlavního města autem trvá třicet minut a není problém dojíždět za prací nebo si tam vyjet na jednodenní výlet, a tak se adresa v Halleholmu stala pro stockholmskou smetánku něčím opravdu ceněným.

Ale zůstat zde chtěla jen tak dlouho, než nabere dech a vzpamatuje se ze svých emocionálních ran, pak se vrátí do Londýna a bude si hledat práci a bydlení. Jak tvrdila už před lety, když si balila batoh, pokud sníte o světlech velkoměsta a o zajímavějším způsobu života, Halleholm z vás veškerou vůli k životu vysaje.

Odložila noviny, dala si další kousek čokolády a ukázala na tradiční stojací pendlovky. „Ještě fungují?"

„Můžeme to vyzkoušet." Olle odemkl dřevěný kryt a opatrně natáhl závaží. Místnost naplnil rytmický tikot. „Nebude tě to v noci budit?"

„Ne. My jsme kamarádi."

„Dobře. Jestli si jsi jistá, že tady chceš zůstat, já pojedu, než vánice vypukne naplno. Pokud si to rozmyslíš a budeš chtít zítra přijít na pohřeb Ulrikovi, zavolej mi. Doufám, že přijdeš. Byl to člen rodiny."

„Jenom proto, že byl natolik naivní, že se přiženil do rodiny Halleholmových a pak to ještě potvrdil tím, že si vzal jejich příjmení."

„Už je to šedesát let, Lovisko. Babička Amélie je po smrti a Magdaleně Bernaborg-Halleholmové je skoro osmdesát. Není už načase nechat to být?"

„Oni to nenechávají být. Sám jsi řekl, že Reuben chce tenhle dům."

Olle si vzal rukavice. „Ten chce skoupit všechny nemovitosti, ať patří komukoli. A oni mi starosti nedělají, zato ty ano."

Vyprovodila otce po schodech dolů a zamkla za ním postranní dveře. Ospalým tělem jí projela vlna osamocení. Rychle vyběhla k oknu obývacího pokoje. Nevědomky si hladila bílou jizvičku na bradě a vyhlížela do padajícího sněhu. Olleho postava se pohybovala mezi světly automobilu. Otevřel dveře vozu, zamával jí a pak zmizela červená zadní světla jeho vozu do tmy.

Lovisa si opřela hlavu o okenní sklo a hleděla na opuštěné náměstí.

Stály na něm pouze čtyři obchodní budovy a radnice. Došla k rozhodnutí, že Halleholm je úplným protikladem Notting Hillu, kde se nové obchody objevovaly – a zase mizely – jeden za druhým, podle toho, co bylo zrovna v módě. Tohle městečko se svými nedokonalými dřevěnými domky bylo na svoji tisíciletou historii hrdé trochu jinak.

Gretin skleník, květinářství na druhé straně náměstí, bylo rodinným podnikem od roku 1800. Další budova, tři sta let stará radnice, kde se od poloviny osmnáctého století scházel místní soud, byla stále ještě natřena v původních odstínech, i když nátěr nedávno obnovili.

Natáhla krk a zadívala se směrem ke Storgatanu, ulici, která lemovala přední stranu náměstí. Maličké obchůdky, každý s jiným zbožím, byly skryté ve tmě, ale okna hospody Uppin Arms na rohu Storgatanu a uličky Torstigen vrhala na chodník světlo ve tvaru písmene L.

U dveří hospůdky stáli dva obyvatelé Halleholmu, ve svých kožešinových kapucích k nepoznání. Setřásli si z bot sníh a vešli dovnitř, aby se připojili ke skupině pravidelných pátečních večerních hostů.

Kolem prázdných stojanů na kola proběhl zajíček. Jeho drobné stopy ve sněhu mohla snadno vysledovat kdejaká městská liška. Lovisa doufala, že i tohle malé stvoření se dostane bezpečně domů.

Druhá kapitola

Greta Olssonová měla ze svého doupěte nad květinářstvím výborný rozhled a mohla snadno sledovat děj na náměstí. Jak mnohokrát sama řekla, informovanost o tom, co se v Halleholmu děje, je profesionální povinností každé svědomité floristky, po které by se mohlo chtít, aby během okamžiku připravila kytici červených růží nebo věnec. Kdyby měl někdo odvahu říci, že Greta je stará drbna, hluboce by se jí to dotklo a jakoukoli poznámku podobné povahy by považovala za urážku své profesionality.

Dnes večer se Greta plně soustředila na to, co se dělo v Pekárně. Když ji požádali, aby dosvědčila Améliinu poslední vůli, vymínila si ustanovení, že Lovisa nebude, dokud jí nebude třicet let, moci Pekárnu prodat nikomu mimo okruh svých příbuzných. Vezme-li se v úvahu hořké nepřátelství mezi mladší generací bratranců a sestřenic, vedlo toto ustanovení k tomu, že Lovisa nemohla jednat uspěchaně, pokud by se ocitla v naprosto zoufalé situaci. Ale skutečnost, že dům byl prázdný, neznamenala pro Halleholm nic dobrého. Pekárna se přece nacházela na náměstí na prestižním místě. Navíc měla výsadní postavení, jelikož byla nejstarší budovou ve městě a jako jediná měla zadní zahrádku. Greta nesouhlasně pomlaskávala. Od Lovisy očekávala více. Možná že Améliina víra v nadání a nezlomnou věrnost její vnučky nebyla na místě.

Teď byla světla bytu v posledním podlaží rozsvícena a vypadalo to, že je tam nový nájemník. Birgitta Lindegrenová se zde před pár dny objevila s úložnými krabicemi, ale Gretě se nepodařilo zachytit, kdy je odnesla. Možná že dům vyprázdnili, když byla včera ve Stockholmu. Ale vyprázdnit takový dům a nastěhovat se, to nějakou dobu trvá, a pokud ho koupil Reuben Halleholm, tak by o tom přece věděla? A co by s ním dělal? Halleholmovi již jedno pekařství vlastnili, na hlavní ulici. Kdyby si jen všimla těch světel v bytě už včera, bývala by se na to dnes mohla zeptat Axela Halleholma, když si přišel pro růže. Takový laskavý člověk. I do kasičky pro charitu nenápadně strčil bankovku.

Greta se vzpamatovala. Jak říkávala Amélie, ráno moudřejší večera. Během zítřejšího pohřbu si prostě dá za úkol o Pekárně všechno zjistit. Přinejmenším Olle Lindegren by to měl vědět.

Na chvíli upokojená zaměřila svoji pozornost na křeslo v ložnici, kde měla připraveny černé šaty, černý klobouk a černé rukavice. Praktické oblečení, které jí velmi dobře sloužilo již dvacet let, od té doby, kdy pohřbila vlastního manžela. Stýskalo se jí po něm každý den. I po Amélii. A po Johanovi. A teď zemřel Ulrik, ve věku pouhých šedesáti dvou let. Rakovina slinivky neměla slitování. Greta znovu nesouhlasně zamlaskala, aby vyjádřila svůj postoj k té smrtící chorobě.

Hůlku si opřela o zeď a vytáhla se na postel. Mnoho členů rodiny Halleholmových se domnívalo, že by se pohřbu tak závažného průmyslníka mohla zúčastnit i královna, ale ona sama těm řečem nepřikládala žádnou váhu. Výhodou práce floristky je, že se všechno dozvíte jako první. Hodně se toho dá poznat z objednávek květin a z královského paláce se Gretě nikdo neozval. Ne že by květin pro oblíbeného a ctěného předsedu správní rady a ředitele čtvrtého největšího švédského konglomerátu bylo málo. Greta pomáhala svým synům, kteří teď oficiálně květinářství provo-

zovali, vázat nesčetné věnce a umísťovat stuhy a kondolence. Přestala je počítat, když jich bylo kolem sedmdesátky. Zítra budou muset začít velmi brzy. Každý věnec, každý okvětní lístek musí být naprosto dokonalý. Jinak to Reubenu Halleholmovi zcela jistě neunikne.

Třetí kapitola

Ve chvíli, kdy se začala kolem zámečku Halleholm zvedat vánice, stál Reuben Halleholm u okna své pracovny v severovýchodní rohové věži. Nemilosrdná intenzita sněhové bouře a ostrého větru mu nikdy nepřišla tak případná jako dnes, v předvečer pohřbu jeho otce.
Z okna už nebylo nic vidět, zrcadlil se v něm pouze jeho vlastní ledový obraz. Otočil se a s kritickým uspokojením se rozhlížel po místnosti. Toto byla nyní jeho pracovna. Obložení z dubového dřeva, obrazy, účetní knihy vázané v kůži a náležitě očíslované, chronologicky dokumentující historii a náklady investované do zámečku Halleholm od chvíle, kdy byl roku 1827 navržen. To všechno mu patřilo. Osobní věci jeho otce, včetně fotografií manželky a tří dětí ve stříbrných rámečcích, byly uloženy v papírové krabici u dveří.

Reuben přísahal, že toto dědictví bude vždy chránit a že je uchová. Je to dědictví, které bude neustále rozmnožovat a posilovat a které nakonec předá svému vlastnímu synovi. Na rozdíl od svého otce, který se do rodiny pouze přiženil, byl Reuben Halleholm prvorozeným dědicem a právoplatným pokračovatelem dynastie Halleholm-Bernaborgů. Podle toho chtěl také jednat. Aby babička Magdalena mohla být hrdá.